

Het Rijke Vlijmense Wielerleven

In Vlijmense Dienst

*Ook in 1960 stond er weer een team van wielclub de Zwaluw uit Vlijmen aan het vertrek in Olympia's Tour door Nederland. Zowel Nico Walravens als Tini van der Lee startten vol ambities. Voor Tini was het avontuur vanwege een kneiblessure echter al na één etappe voorbij. Nico daarentegen slaagde er bijna in het huzarenstukje, dat Huub Zilverberg een jaar eerder opvoerde, te evenaren. Helaas kwam hij 52 seconden tekort om deze Olympia's Tour op zijn naam te schrijven. Op deze foto v.l.n.r.: Bart Solaro, Dré de Vries, Tini van der Lee, Frans Stevens, ploegleider Dorus van Dal, Lex van Kreuningen, Ab Sluis en Nico Walravens.
(Archief Nico Walravens)*

Niet alleen coureurs uit Vlijmen droegen bij aan de roem van het Vlijmense wielrennen. Bij wielclub De Zwaluw huisden ook renners van buiten het dorp, die uitkomend voor het zwarte eskadron het Vlijmense wielrennen menigmaal voor het voetlicht plaatsten. Zo fietsten Tini van der Lee uit Drunen en Nico Walravens uit 's-Hertogenbosch, die beiden ook lid waren van het zo succesvolle Zwaluw-team van 1959 in Olympia's Tour door Nederland, hun hele wielercarrière in Vlijmense dienst.

Tini van der Lee (1936)

Tini begon zijn sportieve carrière als schaatser. Midden jaren vijftig waren er nog echte winters en kon er alle jaren volop op natuurijs geschaatst worden. Omdat hij werkte bij het rietdekkersbedrijf van zijn vader had hij voldoende gelegenheid om 's winters te trainen. Ontdekt werd hij door de Haarsteegse schaatscrack Willy van den Berk, die net teruggekomen was van een trainingskamp in het Noorse Hamar. Ondanks dat Tini nog op houten noren reed, kon Willy de jonge sportman niet lossen. Op het Brabants kampioenschap van 1956 werd Tini na Tiny

Verhees en Willy van den Berk knap derde. Ook reed hij in 1956 de Elfstedentocht. In 1957 schakelde Tini over naar de wielersport. Hij was eerst een half jaar nieuweling, waarin hij driemaal tot winst kwam. Daarna reed hij 3 jaar (1958-1960) als amateur. In 1958 debuteerde hij bij de amateurs met een tweede plaats en kwam hij driemaal met de bloemen thuis. In 1959 begon het allemaal pas goed: naast zijn uitstekende optreden in Olympia's Tour won hij zeven wedstrijden. In 1960 kwam hij opnieuw tot zeven zeges. Maar Olympia's Tour werd een deceptie: al na de eerste etappe werd hij door rondearts Rolink vanwege een knieblesure uit de strijd genomen. Maar aan het eind van dat jaar was hij wel de regelmatigste renner over alle Brabantse koersen en had hij het Drie-Hoefijzersklassement gewonnen. In 1961 en 1962 was hij twee jaar uit de running vanwege operaties aan zijn spataders. Maar in 1963 stond hij opnieuw aan het vertrek. Als postbode had hij niet de tijd om voor de grote klassiekers te trainen en dus beperkte hij zich louter tot het rijden van criteria. Avond aan avond trok hij erop uit om zijn vorm op peil te houden en te verbeteren. En dat gebeurde ook in weer en wind, als anderen er niet aan dachten om buiten te komen.

1965, Wouw: Dat Tini een niet te onderschatten en rappe finisher was, wordt hier ondervonden door de latere Olympische Kampioen en zesdaagse-crack René Pijnen. Hij komt lengten te kort! (Archief Tini van der Lee)

Tini, na een overwinning in Veldhoven 1959, met zijn vaste verzorger Mari Voets, die ook optrad als fotograaf. (Archief Tini van der Lee)

Dit volhardende trainen wierp zijn vruchten af. Wanneer door smerig weer een wedstrijd als een nachtkars dreigde uit te gaan, was het meestal Tini van der Lee die door zijn vechtlust en kracht zo'n ronde aantrekkelijk wist te houden. Dikwijls heette de winnaar van zo'n verregende ronde dan ook Van der Lee. In 1963 was er een zege, en voordat hij aan het einde van het seizoen 1965 de fiets voorgoed aan de wilgen

Dinther 1963: weer een overwinning! (Archief Tini van der Lee)

hing, werd hij nog tien keer eerste, waaronder in Vlijmen (Vliedberg) en was hij in 1965 opnieuw winnaar van het klassement over alle Brabantse wedstrijden. Toen zijn vaste verzorger Mari Voets van Jacques Anquetil een blanco cheque kreeg voorgelegd om voor het volgende seizoen zijn soigneur te worden, leek ook een profcarrière voor Tini dichtbij, maar Mari liet zijn baan als deurwaarder prevaleren, en daarmee was het ook voorbij voor Tini. Beiden verkozen een zekere carrière in het burgerleven boven het onzekere leven in de professionele wielwereld.

Wielrennen is nog steeds zijn grote passie, maar ook als het over de schaatssport gaat is Tini niet te stuiten! (Foto Ad van Kessel).

Daarbij ging het soms wel eens over één nacht ijs, zoals hier op de IJzeren Man in februari 1998. Voorop Tini van der Lee met in zijn spoor de gebroeders Ad en Albert Boelen (Archief Tini van der Lee).

Nico Walravens (1934)

Als zestienjarige knaap ontvluchtte Nico in de weekeindes het weeshuis om in de wielersport zijn ontspanning te zoeken. Hij had geen ouders, die hem aan een racefiets konden helpen. Hij ging karweitjes opknappen en spaarde zo het geld voor zijn eerste racefiets bij elkaar. Zijn

Dongen, 1953: Eerste zege van Nico, die Fried Libregts in de sprint te vlug af is. Samen waren ze op de fiets naar Dongen gereden, en samen reden ze de rest van de deelnemers op grote achterstand. (Archief Nico Walravens)

eerste licentie als nieuweling kreeg hij in 1952. Een jaar later won hij in Dongen zijn eerste wedstrijd door voor Fried Libregts te eindigen. In 1956 werd hij amateur, maar eenmaal wat op dreef, kwam de militaire dienst roet in het eten gooien. Het tekent zijn mentaliteit dat hij in die periode, zonder wedstrijden te kunnen rijden, toch iedere dag trainde. Zijn opmars naar de top begon pas goed in Olympia's Tour van 1959. Met

Huldiging van Nico als eindwinnaar van de Ronde van Brabant 1961. Naast hem ploegleider Dorus van Dal, helemaal rechts Leo van Dongen, de winnaar van de tweede en laatste etappe. (Archief Nico Walravens)

voorbijgaan van eigen kansen stelde hij zich volledig in dienst van zijn ploegmaat Huub Zilverberg. Een jaar later, in 1960, scheelde het maar 52 seconden of Nico had op zijn beurt (opnieuw als lid van het team van De Zwaluw, maar ditmaal gesponsord door Radium) de overwinning gegrepen in Olympia's Tour. Hij werd tweede na Dick Wesseling. In 1961 schreef hij in

Berlicum, 1963, Nico klopt Hennie Schouten. (Archief Nico Walravens)

hondenweer en praktisch zonder steun de tweedaagse Ronde van Brabant op zijn naam. Goed gerodeerd was Nico uit de Ronde van Oostenrijk gekomen en met tweede plaatsen in zowel de eerste als de tweede etappe van deze Ronde van Brabant bleef hij Toon Rutten nipt voor in het eindklassement. Slim was Nico ook. In de tweede etappe van deze Ronde van Brabant liet hij Leo van Dongen, een ploegmaat van

zijn gevaarlijkste concurrent voor de eindzege (Toon Rutten) ontsnappen, waardoor diens ploeg ging afstoppen

en Nico niet meer aangevallen werd. Hij werd ook nog derde in de Omloop van de Kempen (1960), de Ronde van Friesland (1961) en de Kersenronde (1961). Tevens was hij in 1960 deelnemer aan de Vredeskoers en geselecteerd voor het Wereldkampioenschap. Op training ontzag hij zichzelf niet en zocht hij altijd de lastigste weg op. Hij won in totaal een vijftiental criteria en besloot zijn actieve wielercarrière in 1969 na ook nog een drietal jaren als onafhankelijke gereden te hebben. Als huisvader met een volledige dagtaak beseftte hij dat er in Nederland als beroepsrenner te weinig startgelegenheid was om fatsoenlijk van te kunnen leven. Ook de mores binnen het profpeloton stond Nico niet zo aan. In de Prof-Ronde van België reed hij eens in de kopgroep toen hij door de ploegleiding werd teruggeroepen om zijn Belgische kopman, die lek gereden had, terug te brengen in het peloton. Maar Nico kon wachten tot Sint Juttemus, de kopman kwam nooit meer opdagen. Die was namelijk al lang afgestapt. De ploegleiding had hem – een Hollander in Belgische dienst – gewoon geflikt! In latere jaren reed Nico nog enige tijd in de liefhebberscategorie en van 1973 tot en met 1980 was hij succesvol als ploegleider van de Bossche Staalbouw Wielerformatie.

Nico Anno 2012, nog altijd actief op de fiets. (Foto Ad van Kessel)

1961: Nico onderweg in de Ronde van Oostenrijk. (Archief Nico Walravens).

Bronnen :

- Stadsarchief 's-Hertogenbosch, Provinciale Noord Brabantsche Courant-Het Huisgezin.
- Stadsarchief 's-Hertogenbosch, Brabants Dagblad.
- Helden, Wielersport in Brabant, no. 9, De Vleut, Wilskracht en Courage, 2011, Theo Buiting.
- Willy van den Berk en het 'schaatsdorp' Haarsteeg, 2012, Gini van Wijk.
- www.dewielersite.nl
- Archief Tini van der Lee
- Archief Nico Walravens
- Foto's Ad van Kessel